

JITROCEL

1978–1989

Jihočeská edice přinášející původní
i převzatou literární tvorbu

Edici *JITROcel* vydával **Jiří Dinda** „**Inka**“ (*1956) v Jistebnici a Táboře, kde v letech 1978–1981 působil jako ruční sazeč Jihočeských tiskáren (v letech 1981–1984 dále pracoval v pražských Tiskařských závodech a v letech 1984–1992 ve Službě výzkumu Bechyně). Název edice odkazoval na léčivou bylinu, současně však vyjadřoval soudobou společenskou situaci, v níž se vydavatel nezávislé literatury může jednoho rána probudit v cele. Edice neměla vlastní logo, vydavatel však verzálkami a minuskulemi odlišoval dvě části jednoslovného názvu.

Svazky *JITROcele* se vyznačovaly originální a pečlivou výtvarnou úpravou. O přepis, popřípadě sazbu knih se staral sám vydavatel, jednorázově mu vypomohli **Pavel Roubíček** a **Miloslava Volková**. Dokončené svazky Dinda vázal do plátna či kůže. Příležitostně využíval neobvyklých postupů: jeden přebal zhotovil z dvojitého krepovaného papíru s vnitřní asfaltovou vrstvou, do něhož byly baleny stroje vyráběné v Kovosvitu Sezimovo Ústí (obstarával ho Josef Štogr). Některé strojopisy a tisky doprovodil ilustracemi Jiří Dinda (jednou pod pseud. Vladimír Janus), příležitostně spolupracovali autor vícebarevných linorytů, suchých jehel a slepotisků **Petr Brátka** (*1951) a autor barevných i černobílých kreseb **Radomír Sedláček**

– „**Fex**“ (*1957). Některé tituly vydavatel doplnil tónovanými fotografiemi.

Pro knihy Jiřího Dindy byly charakteristické menší rozměry: strojopisné opisy vydával ve formátu A5 a A6, knihtisk ve formátu A7 či v atypickém formátu 10 × 21 cm. Obvyklý náklad strojopisů, pořizovaných na průklepový, přímopropisovací či kancelářský papír, činil 13 kopií. Část produkce byla vypravena takřka bibliofilsky knihtiskem na ručním papíře v nákladu od 15 do 50 výtisků. Ruční a strojní sazbu, stejně jako tisk ručním obtahovacím lisem i tisk knihtiskem Heidelberg Cylinder zajistil Dinda ve svém zaměstnání; využil i tisk ručním šroubovacím lisem. Náklady děl přefotografovaných na kinofilm a rozmnožených na fotopapíru Dokument dosáhly nanejvýš pěti kusů. Publikace *JITROcelu* šířil vydavatel bezplatně mezi přáteli, Londonovo *Doznání* prodával za rozpočítanou cenu fotomateriálu.

V edici vyšlo přibližně 25 titulů. Nejvíce knih Dinda vydal v letech 1978–1984, další svazky vycházely už jen sporadicky. Značku *JITROcel* však vydavatel při svých soukromých knižních počinech využívá dodnes.

Ve své edici představil Jiří Dinda vlastní básnickou tvorbu (mj. *Sedmikrásky*, *Někdo někomu něco*, *Hrst drobných* a pod pseudonymem Alois Bertrand sbírku *Ztráty a nálezy*) a tvorbu svých trampských přátel (*Písničky ze šuplíku* Vladimíra Oborského a *Pleteš se mi do učení* Pavla Roubíčka; pro vydání sbírky Jarmily Doležalové-Štogrové *Čas stínů* se mu na Okresním národním výboru v Táboře podařilo obstarat povolení). Zastoupeny byly frekventované

Jiří Dinda využíval ruční papír a možnosti profesionální sazby. Pro vazbu *Jam Session* Václava Hraběte uplatnil knižní desky ze zcela odlišné publikace nakladatelství *Tatran*, vyvezené na smetiště pravděpodobně z vimperských tiskáren

publikace samizdatových oběhů, mezi nimi *Běh Prahou* Oty Pavla, Škutinova kniha *Tak už jsem tady s tím vápnem, pane Werichu* (fotokopie exilového vydání), píšňové texty Jaroslava Hutky, zapsané podle magnetofonové nahrávky, Seifertův *Morový sloup* a *Pocta Vladimíru Holanovi*, a také *Jam session* Václava Hraběte. Z neliterárních textů Dinda vydal *Poslední slovo Dr. Františka Krieglga na zasedání ÚV KSČ dne 31. května 1969* (s označením *JITROcel – dokumenty doby*).

Edice dále zahrnovala kopie děl, popřípadě jejich částí, která vyšla v předchozích letech oficiálně, např. sbírky Pavla Fialy *Ryba Hulajdá, Krhútské kroniky* Ervína Hrycha, jedné z filozofických pohádek Bernarda Kosinera *Pohádka bez konce* (jako bibliofilie z posmrtného výboru *Pohádka o třech kouzelnících času* z roku 1967), Londonova *Doznání*, prózy *Věk slasti* Petra Skarlanta, románu Ivana Kříže *Pravda o zkáze Sodomy* či výboru z díla Jacques Préverta *Jako zázrakem*.

U příležitosti 21. výročí úmrtí Jakuba Demla Dinda pod titulem *Poslední šlépěje* vydal deset opisů aforismů, epigramů a glos z posledního roku autorova života; rukopisy zprostředkoval manžel Demlovy neteře Josef Vrba z Tasova a přepsali je Bohumil Macháček a Josef Veselý. Formou novoročenky vyšel na ručním papíře spis *O úkazech povětrných* kněze a biskupa Jednoty bratrské Matouše Konečného. (pet)

PRAMENY

Lokace: Libri prohibiti, Praha; soukromá sbírka Jiřího Dindy.

Korespondence: Jiří Dinda, listopad 2015 – leden 2016; Josef Štoger, listopad 2015–leden 2016.

LITERATURA

Studie a články: P. Loučová: Mikrokosmos samizdatového Tábořska, ČL 2016, č. 6.

ELEKTRONICKÉ ZDROJE

Články: Samizdatové nakladatelství Jitrocel, http://www.libpro.cz/cs/index/news/17_samizdatove-nakladatelstvi-jitrocel.

Kain

doložen 1977–1978

Literární časopis nezjištěného vydavatele je doložen strojopisnými čísly 3/1977 a 4/1978 o rozsahu 30, resp. 32 stran formátu A4, spojených sešívačkou do desek ze čtvrtky. Jeho název byl akronymem Klubu abstraktně indifferenčních názorů,

v podtitulu byl časopis označen jako *Listy přátelům*. V č. 3 byly publikovány ukázky z tvorby německého spisovatele a překladatele české poezie do němčiny Reinera Kunzeho (pod úvodním textem jsou podepsáni pseudonymní A. Š. Achmatovová a J. J. Justus), č. 4 obsahovalo vedle textu písně Voskovce a Wericha básně neznámých, pravděpodobně pseudonymních autorů (E. Jošn, ve slovenštině L. Dubnická), esej belgického spisovatele a římskokatolického kněze Louise Evelyho *Láska a manželství*, manifest Leszka Kołakowského *Co není socialismus* a politické komentáře J. Justuse. (meh)

PRAMENY

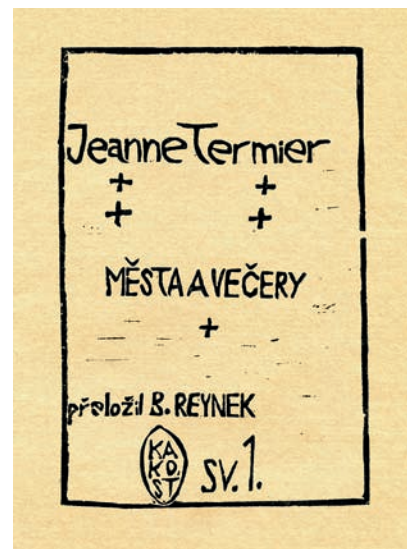
Lokace: Libri prohibiti, Praha.

KAKOST

1987–1990

Edice věnovaná osobnosti
a dluhu Bohuslava Reynka

Literární a výtvarnou edici, orientovanou k osobnosti petrkovského básníka, překladatele a grafika Bohuslava Reynka (1892–1971), založil v září 1987 v tehdejší Gottwaldově (dříve a nyní Zlín) tamní antikvář **Pavel Jungmann** (*1956) ve spolupráci s výtvarníkem **Janem Slovákem** (*1957). Název edice odkazuje ke stejnojmenné Reynkově básni z próze ze sbírky *Rybí šupiny* (1922), grafickou znač-

Obálku vytvořil Jan Slovák

ku pojal Jan Slovák jako otisk středověké pečeti. Vzniku edice předcházely opisy Reynkových děl, na kterých Jungmann a Slovák spolupracovali již v sedmdesátých letech jako spolužáci na Filozofické fakultě UK v Praze: šlo jednak o příležitostné opisy jednotlivých sbírek (*Pieta, Odlet vlaštovek*) a jednak o Jungmannovu edici **SLOŽKY** (doložen je první svazek z roku 1979, výbor z Reynkovy poezie *Zima a vítr*, vydaný v podobě volných listů A5 vložených do přešpánové složky a doplněný dvěma Slovákovými linoryty, druhým svazkem byl pravděpodobně soubor korespondence *Jakub Deml J. V. Pojerovi*, který se však ani ve vydavatelově archivu nedochoval).

Knižní publikace *Kakostu* vycházely jako strojopisy A5 v brožované i pevné vazbě, v tiráži datované a označené názvem edice a místem vydání, důsledně uváděným jako Zlín. Ediční poznámku v prvním svazku vydavatel podepsal šifrou pj. Náklad se pohyboval okolo 10 kusů, distribuován byl mezi vydavatelovy přátele. Navzdory původním záměrům vyšly v edici pouze dva tituly, třetí zůstal na počátku devadesátých let nedokončen.

Edici zahájila sbírka básní Jeanne Termierové *Města a večery* v překladu Bohuslava Reynka, která byla původně připravována již v roce 1940 pro kroměřížskou bibliofilskou *Edici Magnificat*, avšak její vydání znemožnila nacistická cenzura. Svazek zahrnuje též Reynkův překlad výboru z básniřčiných *Posledních útočišť*; autor obálky Jan Slovák knihu doplnil dvěma grafickými listy. Druhou publikací byl nepojmenovaný sborník různorodých textů věnovaných Reynkovu životu a dílu, vydaný v únoru 1988. Vedle Reynkovy korespondence s Janem Zahradníčkem do něj Jungmann zařadil článek Ivana Diviše, přepsaný Františkem Rafajou z vysílání Svobodné Evropy, a texty Pavla Holeyky, Jiřího Médílka, Jiřího Reynka, Jiřího Šerých, Zdeňka Vojtěchovského, Jana Zrzavého a dalších autorů, z nichž většina byla převzata ze sborníku →*Práh*. Z pozůstalosti vydavatele *Edice Magnificat* Zdeňka Řezníčka (1904–1975) pocházel rozsáhlý (321 s.) soubor Reynkových dopisů Řezníčkovi z let 1933–1965, který byl původně ohlášen pod názvem *Milý příteli...* a jehož vydání již Jungmann nedokončil; dochoval se pouze v podobě volných listů průklepového papíru. Vydány nebyly ani další zamýšlené soubory Reynkových překladů, kritických statí či textů o něm (Jan M. Tomeš: *Černý motýl*).

Kromě knižních publikací byly součástí edice i čtyři Slovákovy linoryty jednotlivých básní Bohuslava Reynka (*Kakost, Vánoce 1970 a Blázen*) a Suzanne Renaud (*Temnoty*) na ručním papíru formátu A4 (též přeložený A3). Jejich prvotní náklad se pohyboval kolem deseti kusů, z matric však byly později příležitostně pořizovány další otisky.

Nakladatelské činnosti se Pavel Jungmann věnoval i po roce 1989, kdy navázal na obě své samizdatové edice (vedle *Kakostu* též *Knihovna SPUSA*, viz →*Magazín SPUSA*) a ve svém nakladatelství *Archa* se mj. postaral o úplné kritické vydání *Básnických spisů Bohuslava Reynka* (1995, 2. dopl. vyd. 2009). Z Jungmannových původních samizdatových publikací byl v bulletinu brněnského Kabinetu múz (č. 6/1991) otištěn výběr z dopisů Bohuslava Reynka Zdeňku Řezníčkovi a Janu Zahradníčkovi a z dopisů Jakuba Demla Janu V. Pojerovi; tamtéž v č. 2/1991 byly reprodukovány Slovákovy linoryty Reynkových básní *Blázen a Kakost* a nově vytvořený linoryt *Koleda*. Výběr *Z dopisů Jakuba Demla Janu V. Pojerovi* (pravděpodobně z náhodně nalezeného svazku edice *Složky*) byl zařazen též do pátého čísla *Listů přátel dědictví Jakuba Demla* (1997). (mlp)

PRAMENY

Lokace: Soukromé sbírky Pavla Jungmanna, Jana Slováka a Františka Rafaji; Libri prohibiti, Praha.

Rozhovory: František Rafaja, Holešov 28. 1. 2016; Pavel Jungmann, Zlín 3. 3. 2016; Jan Slovák, Zlín 3. 3. 2016.

LITERATURA

Rozhovory: J. Slovák: Jenom to zachytit, nahodit, nechat (přípr. P. Preisner), Host 2007, č. 7; P. Jungmann: Vydávám knížky svého srdce (přípr. J. Wunderlin-Ta-liánová), Biblio 2014, č. 3.

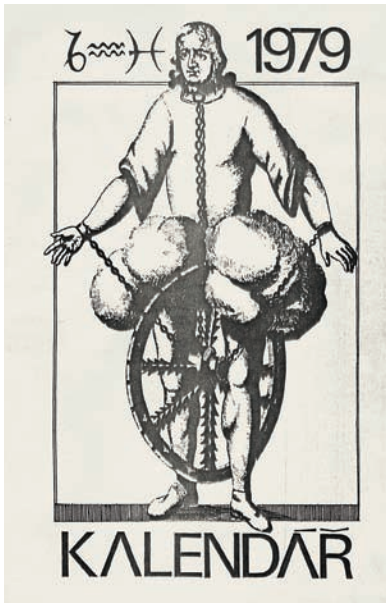
KALENDÁŘ

1979–1989

Literárně-filozofický časopis, později ročenka zaměřená převážně na judaismus

Na sklonku roku 1978 inicioval **Karol Sidon** (*1942) v okruhu svých přátel, kteří se pravidelně scházeli v pražské kavárně Arco a někteří také na neformálním kroužku biblické hebrejštiny, vydávání časopisu koncipovaného jako „zábavné lidové čtení“. Členy skupiny byli mj. **Vladislav Zadrobilek** (1932–2010; pseud. D. Ž. Bor, šifra D. Ž. B.), **Vratislav Brabeneč** (*1943; V. B.) a jeho žena **Marie Benetková** (*1945; M. B.), **Andrej Stankovič** (1940–2001; A. S.) a **Tomáš Tomášek** (*1947); první redakční schůzky se zúčastnily i Olga Havlová a Olga Stankovičová.

Kalendář, někdy chybně nazývaný jako *Ekologický kalendář*, symbolicky navazoval na prvorepublikovou tradici katolických a evangelických kalendářů. V prvním roce vydavatelé počítali se

čtvrtletní periodicitou, jež se řídila astrologickým rokem: v záhlaví titulních listů tří doložených čísel z roku 1979 byly otištěny značky trojího znamení zvěrokruhu pro dané čtvrtletí (v 1. čísle Kozoroha, Vodnáře a Ryby). V dalších letech se periodicitu zřejmě ustálila na jednom čísle ročně; doloženo je číslo z roku 1980 a číslo z roku 1982, které vydavatelé z konspiračních důvodů i z recese pojmenovali *Nový Petřín*. První číslo v nákladu 12 kusů svázal **František Jelínek** z oficiální provozovny podniku Tomos, další čísla vázal **Vladislav Zadrobílek**, později jako knihvazači spolupracovali **Lily Sekytová** (*1952) a **Gabriel Gössel** (*1943), v jehož zaměstnání u bubenečském závodě Pražských papíren byly také některé materiály pro *Kalendář* cyklostylovány. Příspěvky byly většinou psány na různých psacích strojích, od počátku byly součástí časopisu doprovodné reprodukce.

Posléze vydávání *Kalendáře* převzali zakladatelé edice → *Alef*, řízené **Jiřím Daničkem** (*1948). Příslušnost časopisu k nově vzniklé edici lze odvodit z užití speciálního psacího stroje s bezpatkovým písmem, který tehdy používala písarka **Zdena Ertelová-Phillipsová** (1934–2007), explicitně však byla vyjádřena až v *Kalendářích* z let 1988 a 1989. Zamýšlenou periodicitu dvou čísel ročně se zřejmě podařilo naplnit pouze v roce 1985, později se redakce vrátila k roční periodicitě. Xerokopie formátu A4 obstarával **Ivan Chvatík** (*1941) na kopírkách Ministerstva financí. Do kartonových desek s reprodukcí rytiny *Zatmění slunce* z tzv. Norimberské kroniky od Hartmanna Schedela (1493) *Kalendář*

vázala **Gabriela Zoubková** (*1945) ve své bubenečské knihařské dílně. Pod vedením edičního kolektivu → *Alef* vyšlo celkem šest čísel v rozsahu 69–147 paginovaných stran. Vydání čísla z roku 1988 finančně podpořila americká organizace Memorial Foundation for Jewish Culture.

Kalendář se věnoval široké škále témat. První čísla odrážela zájmy jeho zakladatelů o hermetismus, judaismus, esoteriku, astrologii a ekologii. Vladislav Zadrobílek publikoval několik úryvků ze svého překladu Fulcanelliho *Tajemství katedrál* a pod pseudonymem i vlastní tvorbu (eseje z mýtoetymologie, básně ze sbírky *Zadrhlo* aj.), příspěvky Karola Sidona se převážně vztahovaly k židovským tradicím, objevovaly se překlady prací předních hermetiků (Éliphas Levi), také však články zabývající se např. indiánskou kulturou nebo východní spiritualitou. Z oblasti beletrie byla zařazována inedita Ladislava Klímy (*Edgar, Delend, Smrt – sen* aj.), přetištěny byly dva manifesty Vladimíra Boudníka, texty Mikuláše Medka a eseje J. L. Borgese. Na pokračování vycházela próza Marie Benetkové o dějinách undergroundové komunity *Zlatý kopec*, poezii undergroundu zastupovaly básně Vratislava Brabence, Petra Lampla a Pavla Zajíčka. Andrej Stankovič překládal z díla H. P. Lovecrafta a publikoval zde svůj překlad *Učení dona Juana Carlose Castanedy*; později se objevily překlady starobengálských a buddhistických textů Lily Sekytové. Postupně začaly přibývat články vztahující se k židovské tradici a judaismu (povídka J. L. Pereka *Kouzelník*), které pod hlavičkou edice → *Alef* nakonec převážily.

Kalendáře druhé poloviny osmdesátých let zahrnovaly texty, studie, úvahy či literární příspěvky; mnohdy šlo o ukázky z připravovaných knih, posléze vydaných v → *Alef*. Teoretickým a historickým otázkám judaismu se věnovaly práce Isidore Epsteinova, Romana Jakobsona (o řeči a písemnictví českých židů v době přemyslovské), Gutmanna Klemperera (*Pražský rabinát*), Emmanuela Levinase, André Nehera, Geršoma G. Scholema aj. Tomáš Pěkný přispěl studiemi o Karlu Poláčkovi a Jiřím Langerovi. Zařazeny byly příběhy rabího Nachmana (přel. Tereza Krekulová a Lily Sekytová), chasidská vyprávění Martina Bubera, básně Else Lasker-Schülerové (obojí přel. Alena Bláhová), ukázky z díla I. B. Singera (přel. Jiří Daniček), také však Charmsovy anekdoty ze života A. S. Puškina. V několika číslech se objevily úryvky z Castanedovy *Cesty do Ixtlanu*. (pet)

PRAMENY

Lokace: Libri prohibiti, Praha; soukromá sbírka Tomáše Tomáška.

Rozhovory: Tomáš Tomášek, 15. 7. 2015; Lily Císařková (dříve Sekytová), 3. 1. 2018.

Korespondence: Gabriel Gössel, březen 2015, leden 2018; Anna Tomášková, září 2015; Lily Císařovská, leden 2018; Ojuna Sidonová, leden 2018.

LITERATURA

Knižné: D. Ž. Bor (= V. Zadrobílek): Časobraní aneb Můj život v sedmi republikách (2010).

Studie a články: XYZ (= J. Lopatka): Samizdat 1980 (zatím ještě ne 1984), Svědectví (Paříž) 1980, č. 62; Alef/Sefer, Roš Chodeš 1993, č. 3; J. Gruntorád: Z bibliografie samizdatu. Edice Alef, KS 1998/1999, č. 2–3.

Rozhovory: V. Zadrobílek: Tehdejší mistři se pokoušeli ubrzdit pohyb lopaty... (přípr. L. Vydra), Vokno 1990, č. 20; J. Daniček: O Alefu s Jiřím Daničkem, vydavatelem edice (přípr. A. Kovaříková), Iniciály 1991, č. 19–20; I. Chvatík: Kvůli disketám s filosofickými texty zastavili estébáci vlak na čtyři hodiny, in G. Romanová: Příběh Edice Expedice (2014).

Recenze a anotace: an., Listy (Řím) 1979, č. 3; an., KS (smz.) 1988, č. 3.

KALUŽ NA STROPĚ

1988–1990

Literární a výtvarný časopis

Časopis v podtitulu pojmenovaný jako *Magazín amatérské tvorby* vydávali v Brně umývač oken **Dalibor Havlík** (*1968) a student nultého ročníku Fakulty stavební VUT, zaměstnaný současně jako dělník u Průmyslových staveb Dukovany, **Lubomír Khýr** (*1969); jejich plná jména i poštovní adresy byly uvedeny v tiráži. Spontánně vymyšlený název *Kaluž na stropě* měl postihnout absurditu života na konci osmdesátých let. Kromě časopisu oba vydavatelé (spolu s Janem Honnerem a Vladimírem Veselským) v téže době založili také politické hnutí Moravská mládež, které vedle pořádání protestních akcí na podporu stíhaných disidentů usilovalo o navazování kontaktů s mladými lidmi včetně středoškoláků s úmyslem informovat je o smyslu činnosti politického disentu. V Moravské mládeži působili mnozí z přispěvatelů *Kaluže na stropě*, která sice měla výhradně umělecký obsah, politické postoje vydavatelů však nezapírala.

Strojopisný časopis formátu A4 o rozsahu kolem 20 stran byl rozmnožován na veřejných kopírkách v Brně v nákladu 20–30 exemplářů. Jeho vydávání bylo zahájeno nultým číslem v roce 1988, po němž vyšla čtyři řádná čísla, to poslední v roce 1990. Časopis nebyl datován. Výrobu financovali vydavatelé z vlastních prostředků, popř. se spoluúčastí autorů a dalších zájemců.

Převážně básnickými, také však prozaickými texty přispívali Vít Bohumil Homolka (pseud. Jan Antonín Nepomuk Morava), Lubomír Khýr (též pod jm. Rybíz), Michaela Laštovková, Dana Neumannová a autorka pod šifrou Jana M., kresbami a grafikami Dalibor Havlík, Hana Kaniová, Lubomír Khýr, Martin Krška, Jana Nešporová a Dalibor Pšenička a kresleným humorem Jan Honner. Jako samostatná příloha vyšla Khýrova próza *Banální minipříběh pana Leopolda*.

Vedle redakční práce na časopisu pořizovali Dalibor Havlík a Lubomír Khýr strojopisné opisy beletristických i esejistických publikací, které jim zprostředkoval Petr Cibulka; Khýr je opisoval také ve služebním bytě své budoucí manželky Simony Kopecké-Khýrové, která tehdy pracovala jako sekretářka náčelníka Okresní správy SNB v Opavě (po Khýrově prvním výslechu v souvislosti s jeho účastí na akcích SPUSA byla propuštěna). Politické materiály Moravské mládeže byly rozmnožovány pomocí tzv. rámečku a cyklostylových blan v půdních prostorách jednoho z obytných domů na Pekařské ulici v Brně. (mlp)

PRAMENY

Lokace: Soukromá sbírka Lubomíra Khýra; Libri prohibiti, Praha (č. 1, 2).

Rozhovory: Lubomír Khýr, 19. 10. 2017.

LITERATURA

Recenze a anotace: an., Severomoravská pasivita (smz.) 1989, č. 5.

KAPOUNOVY BÍLÉ KNIHY

doložena 1979–1988 (–1991)

Edice věnovaná osobnostem
a dílu bratří Čapků

Rakovnický regionální historik, archivář a hudební historik **Václav Kapoun** (1924–2005) se ve své badatelské, publikační a ediční činnosti soustředil především na faktografické údaje o životě a díle Karla Čapka stejně jako na jeho opomíjené texty. Byl členem Společnosti bratří Čapků (SBČ), spolupracoval s muzeem a galerií v Rakovníku, byl autorem populárně-naučných publikací, výstavních libret a katalogů. Zprvu laický čtenářský zájem Václava Kapouna, tehdy povoláním železničáře, pomáhali v padesátých letech formovat dramatik a divadelní kritik Edmond Konrád a editor, překladatel a germanista Karel Čechák. V tomto období byl Kapoun sledován Státní bezpečností, mj. právě pro své kontakty s čapkovskou společností, která sdružovala řadu kriticky smýšlejících osob. Od konce sedmdesátých let pak v Rakovníku vydával souvislou řadu samizdatových knih, které zpřístupňovaly bibliografii, drobnější beletristické texty, novinové články i fragmenty rozsáhlé korespondence zejména Karla Čapka, ale i některých dalších osobností.

Touto činností mj. navázal na publikační aktivity svého otce Václava Kapouna st. (1893–1963), který byl ve dvacátých letech autorem a vydavatelem rukou psaných *Svojetínských novin*.

Nepojmenovaná edice stála plně na Kapounovi jako editorovi, opisovači i vazači v jedné osobě. Pro charakteristickou bílou obálku sešitů byla neoficiálně nazývána *Kapounovy bílé knihy*. Jméno vydavatele však bylo zachyceno jen v některých svazcích (v dataci popisu nebo v podobě autografu za dedikací). Strojopisy na bílém (výjimečně různověm) průklepovém papíru, sešité kovovými svorkami, byly vlepeny do měkkých desek z bílého papíru, hladkého nebo s různými vlisovanými vzory, a měly obvykle formát A5 (někdy naššíř), případně A4. Jednostranně popsané listy zpravidla nebyly paginovány. Grafický doprovod byl spíše vzácný: tvořila jej např. fotografie Heleny Čapkové, připojená k jejímu textu *Karel Čapek a Malé Svatoňovice*, záběry z Čapkovy zahrady (*Zahradník Karel Čapek*) nebo kresba Jiřího Švengsbíra – portrét Karla Čapka na frontispisu jeho bibliografie sestavené Karlem Čechákem. Celkem v edici vyšlo na čtyři desítky titulů.

Václav Kapoun se snažil především o vyplňování mezer v čapkovském výzkumu, a proto edici využil k uveřejňování méně známých faktů ze života spisovatele a jeho opomíjených, zvláště odborných

Publikace čapkovské
edice Václava Kapouna